

[Helge Larsson.]

ikke kunne pålægge en bunden opsparing, når man for få måneder siden gennem ændringer i skattelovgivningen havde præmieret opsparing og lokket folk til at spare op. Det ærede medlem overser dog vist, at den form for bunden opsparing, som her foreslås, forudsætter en tilsvarende skattelettelse, således at der ikke i den forstand er tale om øgede byrder. Man kan derfor ikke stille dette forhold op, som det ærede medlem gjorde det.

Både det ærede medlem hr. Henry Christensen og det ærede medlem hr. Poul Møller har talt om mulighederne for yderligere besparelser på statsbudgettet. Jeg siger udtrykkelig yderligere besparelser, for der er jo, før finanslovsforslaget blev fremsat, foretaget en meget grundig gennemgang af det og sparet ganske væsentligt på det.

Når der nu i det høje ting tales så meget om besparelser, er det, der foregik her for ikke engang en time siden, ganske karakteristisk. To medlemmer af oppositionen, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og det ærede medlem hr. Heilesen, havde stillet spørgsmål til den højtærede minister for offentlige arbejder, og begge spørgsmål vedrørte betydelige udgifter til investering i trafik anlæg. Noget lignende det, der i forbindelse med de to spørgsmål blev fremført af en repræsentant for det konservative folkeparti og en repræsentant for venstre, vil man se gang på gang, hvis man gennemgår spørgetiden i dette folketingsår. Vi ved alle sammen, at lokale krav om at få gennemført bevillinger til trafik anlæg, til undervisningsformål og til sociale formål er stærke, og at de ofte fremføres her. Dette viser, hvor vanskeligt det hele er, og hvor hårdt det vil ramme i det øjeblik, man skal foretage yderligere besparelser. Situationen er jo den, at de to tredjedele af statsbudgettets udgifter er lovbundet, medens kun en tredjedel eller måske endda knap så meget drejer sig om mere frie områder, hvor nedskæring kan finde sted. Skal der ske yderligere nedskæring, vil den netop skulle ske på områder, som befolkningen føler det særdeles vigtigt at få udbygget, nemlig undervisning, uddannelse, trafikvæsen og i mange tilfælde også sociale institutioner, altså på områder, hvor

man ikke kan spare, uden at det mærkes overordentlig hårdt, og hvor man i mange tilfælde netop vil komme til at spare på investeringer i ungdommens uddannelse eller i samfundets udbygning, netop investeringer, som i de kommende år skal give mulighed for større produktion og dermed for øget velstand. De lovbundne udgifter kan man naturligvis godt tage op til revision; mit parti vil gerne være med til at overveje dette, men man må gøre sig klart, at skal man ændre i disse lovbundne udgifter, skal man ændre lovene, betyder det, at man skal flytte udgifter bort fra stats område over på det kommunale område, eller, hvis man vil tage et sådant tilbageskridt, som jeg vil betragte det som, lægge udgifter tilbage på borgerne, som de i dag regner med at det offentlige klarer for dem — det gælder ikke mindst udgifter til undervisning og udgifter til sociale opgaver.

Man skal tage disse konsekvenser med, når man vurderer, hvorledes besparelser på disse områder vil virke. Man kan nedbringe statsudgifterne, men pengene skal da i mange tilfælde enten betales direkte af borgerne selv eller føres over på de kommunale budgetter. Jeg siger ikke hermed, at mit parti ikke vil være med til yderligere besparelser, men jeg understreger, at man også anstændigvis bør gøre opmærksom på konsekvenserne deraf. Det sker ikke altid, når oppositionen så stærkt fører krav frem om yderligere besparelser. Det fremgår bl. a. deraf, at man sjældent siger, hvor det er, man ønsker besparelserne skal finde sted; men måske kan vi nu få nærmere besked derom.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen var også inde på den tankegang, at indkomsterne i 1962 måske vil vise sig at være steget stærkere end forudset, da finanslovsforslaget blev udformet, og at der dér skulle ligge visse indkomstreserver for staten i det kommende år. Nu gør jeg opmærksom på, at man ved udarbejdelsen af finanslovsforslaget har regnet med en indkomststigning på 8 pct., og jeg ved ikke, om man kan vente, at den har været stort større i 1962; men jeg vil gerne som mit partis synspunkt præcisere, at der er på finanslovsforslaget taget hensyn til denne stigning i indkomsterne, og mit parti kan ikke